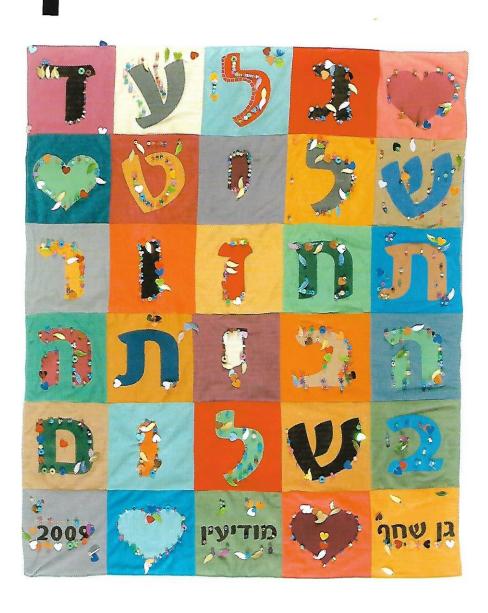

רבעון לחינוך בגיל הרך. סיוון תשס"ט. יוני 2009

מקם בגן המשחקים .

כתב וצייר: גוִידוֹ וַן־גְנֶכְטֶן הוצאת כנרת

ון־גנכטן הוא כותב-מְאַיֵיר בֶּלְגִי פּוֹרֶה ופופולארי מאוד. ספריו מחויכים ובהם תופסות חיות את מקום הגיבור-הילד. ספר זה הוא ראשון בסדרת ימַקְסי, יצור עכברוני מתוק, החוזר ומאשש את חוויית גן המשחקים המוּכֶּרֶת לנו כל כך. מקס עובר מארגז החול אל חיית הקפיץ, לנדנדה התלויה וּלְנַדְנַדַּת עלַה וֹרַד, שהשימוש בה מחייב שיתוף עם חבר נוסף. כאן ניטע יסוד גם לתהליך החִיבְרוּת לבני הגיל שאמורים להתחיל לצאת מתוך עצמם אל הסביבה.

הציורים פשוטים, ברורים ונעימים להפליא.

מה זה יכול להיות?

מאת: חגית אהרונוף

אייר: נתן הלפרן

ספר זה הוא תרגיל ספרותי לפיתוח מחשבה ודמיון מסוג שעשועי החידה:

יימה זה: מנומר, ארוך, עם מברשת!"
בבניין בן חמש קומות נראה משהו מוזר
בעד החלון שבכל קומה, ובכל חלון
תוהה ילד מבוהל לפירוש הדבר. רק
בחלון הקומה החמישית נמצא קצהו
של "הדבר" – ראשו של גיירף, והילד
הדייר נהנה להאכיל אותו בחסה ובגזר.
מתחוור לנו שבכל קומה נצפה קטע
מצווארו הארוך של הגיירף, והמתח
מתפוגג בקומה המחויכת העליונה.

חידה זו היא ממשפחת השאלות שפתרונן הזוי ומבודח. האם יקרה לנו אי פעם שנפגוש גיירפה בחצר ביתנו! קשה להניח, אבל סיפור הוא מארז פתוח לכל דבר, גם לגיירפות, והוא נותן כרטיס כניסה להומור ולדמיון.

ההר של הדו

כתבה: טלי לוין איירה: כריסטינה קדמון הוצאת הקיבוץ המאוחד

בספר זה אנו נשארים בחוויית ארגז החול המוּכֶּר, הַכַּף והדְלי. הפעם בונים הר של חול וכל ילד שמצטרף לבנייה מביא עמו כלי נוסף שיכול לשַמֵש בעבודה – טרקטור, רכבת ואפילו מטוס. לפנינו גם הרחבת המחשבה על יעילות השימוש בכלים וגם חיזוק תרומתה של עבודת צוות, ראשיתו של תהליך הסוציאליזאציה.